

ROMAN ALBERT BONNIERS FÖRLAG

CECILIA DAVIDSSON

**DETTA
SKA
PASSERA**

Tidigare utgivning av Cecilia Davidsson:

En av dessa nätter 1994

Utan pengar, utan bikini 1998

Vänta på vind 2002

Sjunken hjärna 2005

Det var länge sedan det var så här spännande 2008

Det man har och det man drömmer om 2011

Höga berg, djupa dalar 2015

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-017463-7

© Cecilia Davidsson 2018

OMSLAG UlmajaWilsson/Eva Wilsson

TYPSNITT INLAGA Baskerville

TRYCK ScandBook, EU 2018

LÄMNA

Flygplanet börjar rulla och Sara vänder huvudet mot mannen vid mittgången: långa ben brett isär, cementgrå kostymbyxor och vit skjorta, slätrakat huvud. Sätet mellan dem har till hennes stora lättnad förblivit tomt. Hon har siktat in sig på att lägga sin handväska där sedan. Gråter han? Det är något med hur han håller handen för ansiktet, och så den lätt darrande underarmen, en alldeles ljudlös gråt. Så hör hon någon snyfta till bakom henne, tre fyra rader längre ner. Någon jämrar sig högt, en ung kvinna.

Nu dör vi, tänker Sara och knäpper händerna. Hon håller andan, beredd på att få höra ytterligare någon gråta. Då kommer en gräns att passeras, gränsen går vid två; om tre personer sitter och gråter på ett flygplan blir det en angelägenhet för alla.

I stället tystnar kvinnan. Och mannen förblir tyst. Han har tagit bort handen från ansiktet och sträckt upp sig mot sätet. Inga tårblänk på kinderna, ingenting. Han krånglar med de långa benen. Sara byter ställning, drar in magen som har putat sedan

hon vaknade på morgonen, släpper ut den igen. De lämnar marken, och det är obegripligt.

När hon var ung älskade hon det här ögonblicket som sköt ut henne i något okänt, mot en möjlig förvandling. Numera skulle hon gärna ha hoppat över alla slags förflyttningar, utom dem hon gör frivilligt till fots. I stället för ett ohöljt och svindlande sug av förväntan känner hon ett obehag av uppblåsthet i tarmarna och bortträngd klimatångest.

Hon sneglar igen; mannen har slutit ögonen och lagt armarna i kors. Hon kunde ha frågat honom om han var okej. Hon kunde ha sträckt ut handen och lagt den på hans arm, *försäkrat* sig. Hon konstaterar att han ser ofantligt tråkig ut. Sedan blundar hon och låter andetagerna ta henne genom det gråa töcknet utanför, skakningarna. När solljuset snärtar till mot ögonlocken måste hon kisa fast hon blundar. Sedan öppnar hon ögonen och tittar. Därute ligger molntäcket som en oändlig madrass, kritvit och kompakt mot det blå.

Som barn gungade hon i trädgården, på en plankbit som fadern sågat till och fäst med smutsiga rep i lönnen utanför köksfönstret. Minnet är gammalt, slitet. Gnisslet och knirkandet som uppstod när repen gned sig mot grenen finns kvar i henne, som lätta ilningar. Barnet tänkte alltid att det var trädet som gnällde och skrek, men inte av smärta. Så av vad? Så långt vandrade aldrig tanken.

Hon tog fart och sträckte ut benen mot himlen, om och om igen, allt högre, allt närmare. Hon visste nog att molnen inte höll för att gå på, hon visste nog att änglarna i sina ljusblåa och rosa särkar och svanvita fjädrar inte svävade omkring däruppe, men ändå: hon hittade alltid en grop i det vita där hon kunde lägga sig tillrätta på rygg med blicken riktad uppåt där något annat än den vanliga himlen tog vid, något som gjorde lite ont att tänka på.

Varje dag gungade hon, även när det blåste. Det var sommar och köksfönstret stod öppet.

Sara minns nu att modern brukade sjunga i köket. Hon minns det eftersom hon sitter på gungbrädan och fönstret är öppet och det kommer sång inifrån huset, och detta är något mer än att som i vanliga fall vara inne i det stekosande köket och höra modern nynna på någon av de populära låtarna på Svensktoppen.

Modern sjunger högt för sig själv, ända ut och högt ovanför ljudet av gungan. Någon kan komma förbi på gatan, ändå sjunger modern så att folk kan höra, hon vaktar inte på sig själv. Och Sara blir glad för att modern är glad och fri i sången och för att livet kan vara så här också, något annat än i går då hon fick sitta i garderoben av någon anledning hon glömt där i gungandet.

Nästa dag ska hon fylla sex. Sara säger det högt, till änglarna och träden och mössen i marken, luften hon far igenom:

I morgon fyller jag år!

Större lycka finns inte. Att gunga, att fylla år, att höra sin mor sjunga och slamra i köket där kycklingsoppan står på spisen, favoritmaten. Det salta, möra köttet, de söta morötterna; varför lagar hon aldrig kycklingsoppa? Hon har ju receptet, det ligger i kuvertet i lådhurtsen. Hon bestämmer sig för att göra det direkt när hon kommer hem igen, ta den stora grytan, frysa in portioner. Ja, lyfta fram i ljuset det som modern var bra på eller som fanns innan allt bara blev dumt: den smörfeta ugnspannkakan med hemlagad jordgubbssylt, varma smörgåsar framför teven, fia med knuff på knä vid soffbordet, bussresorna in till Karlstad varannan lördag för att gå i affärer, manglade lakan och omsorgsfullt vikta handdukar. Modern var noga med allt innan hon blev motsatsen.

Sara lossar på bältet, byter ställning. Hon hade verkligen glömt det där falska och lättsamma sjungandet. Någonstans på vägen upphörde det. Någon gång slutade modern – och hon själv – att lyssna på radion på lördagarna. Kanske sammanföll slutet för sången med slutet på gungandet, som väl borde ha inträffat när hon var runt tio, elva.

Mannen som eventuellt grät för en stund sedan har tagit fram sin dator. Tabeller, ser Sara, liten grad, som han läser med glasögonen långt ut på näsan.

Ingen gråter så det hörs. Döden är tillräckligt

långt borta. Döden finns inte när den blivande sex-åringen sträcker ut benen mot molnen, allt högre, allt närmare. Det blåste mycket den sommaren, det hindrade henne inte; det finns en särskild njutning i att tappa andan, klamra sig fast, rädda sig själv. Det sved och brände i händerna, en gång kom det blod. Hon plåstrade om sig själv, hon visste var plåstren fanns.

Sara beställer en småflaska rött. Första klunken river i munnen. Hon tänker att hon kommer att dricka öl sedan, god tysk öl. Äta middag tidigt och sedan slå sig till ro på hotellrummet. Hon reser utan laptopen och det är så ovant att hon kommer på sig själv med att kontrollera i tanken om hon har den i bagageutrymmet över huvudet eller nere vid fötterna. Hon har sett fram emot en analog helg. Men nu: ett sting av oro i magen när hon tänker på kvällarna utan dator, utan sällskap.

Hon försöker komma ihåg när hon senast reste tillsammans med en man, efter Markus, efter London, den misslyckade försoningen, en av dem, men den här var särskilt utstuderad: lyxhotell och champagne och dyra teaterbiljetter. Hennes idé, hennes försorg. De hade sex så fort de kom in på hotellrummet, hade laddat på flygplanet. Hade blivit råa med varandra som de alltid blev när de var förbannade. När sextet var avklarad förklarade Markus att hon var patetisk. Efteråt insåg hon att han hade rätt: hon ville inte ha

någon verklig försoning, hon ville ha en romantisk weekend med en man.

Senast hon såg honom, snabbt i dörren, hade han börjat med skägg igen. Mycket grått nu, förstås, och det gillade han inte. Hon sa att det var snyggt, det gråa. Det finns ingen som passar så bra i skägg som Markus. Det sa hon också, och det var den enklaste sak i världen att säga:

»Du passar fantastiskt bra i skägg. Faktiskt.«

Hon har sagt många saker som hon aldrig sa när de levde ihop. Tusen saker gick bara inte att säga. Tusen saker gjorde henne stum. Men detta om skägget hade ju gått att säga. Men hon ville inte. För att han så gärna ville. Krävde det. Ibland fick hon känslan av att det var därför hon befann sig i hans liv: för att bekräfta honom. Blicken hon fick när hon slängde ur sig komplimangen för skägget hade fått henne att tänka på en utsvulten som plötsligt fått mat; det var som att väcka en gammal sjukdom till liv.

Hon dricker upp det sista ur plastmuggen. Inte en enda kärleksweekend utomlands efter Markus. Sorgligt men sant, tänker hon utan att tänka efter. Och det är exakt vad det är: en automatiserad tanke. Hon har inte velat ha det annorlunda. Det betyder inte att hon har lagt av som människa, tvärtom. Hon har aldrig rest så mycket som under de senaste tio åren. Har aldrig varit så mycket människa som nu,

det känns mest hela tiden, även när hon sover och kroppen skickar signaler, som för att påminna henne om just detta; hon vaknar badande i svett eller av att hon fryser eller med en känsla av att nacken håller på att gå av eller att något är alldeles fel eller att hon svävar fritt i rymden – så underbart att sväva däruppe tills insikten om att det inte finns någon luft att andas drabbar henne.

Mannen vid gången nickar åt henne nu, söker kontakt. Eller om han försöker bemöta hennes ofrivilliga kontaktsökande. Det är inte första gången hon drar in främmande människor i sina tankegångar och får dem att tala utan att hon har yppat ett ord.

»Ska ni vidare efter Hamburg?« frågar han.

»Ja, Lübeck«, svarar hon.

Ah, Lübeck! Hans *wunderbarer Geburtsort* dit han tänker återvända en vacker dag för att dö. Säger han verkligen så: för att dö?

»Är ni möjligen från Sverige?« frågar han.

Hon nickar.

»Har ni möjligen varit i Lübeck tidigare?«

»Nej, tyvärr inte.«

Hon skakar på huvudet, alldeles för resolut, alldeles för ivrigt; hon sitter och ljuger precis som nittonåringen som anlände med tåg till den lilla hansastaden för nästan trettiofem år sedan.

En solig lördag i oktober, hon hade en hård väska utan hjul som hennes far hade fått av en bekant,

håret var nyklippt, hon bar en duffelliknande rock med kapuschong, och hon kom fram på exakt utsatt tid. Sylvie, som mötte henne på perrongen med pojken i handen, skrattade och sa att det måste bero på att det var ett svenskt tåg.